

Ayşe Ebem

– Rabia Barış · 26 Temmuz 2011

Ayşe Ebe'm, tatlı dilli, güler yüzlü, şefkatli bir kadındı,
Muhabbetli ve de sahavetliydi.
Kısa boylu, nur yüzlü, tatlı sözlü, sevecen bir hatun.
Derviş Dede'nin hanımı derlerdi Ayşe Ebe'me,
Büyük, küçük herkes hürmet ederdi ona.
Ben zaman zaman merak ederdim Derviş Dede'yi,
Kimdi Derviş Dede?
Tüm köy halkı saygıyla anlatırdı onu.
Sorardım Ayşe Ebe'me, derviş ne demek, Derviş Dede nerede?
Söyle bana derdim, anlatırdı Ayşe Ebe'm;
Erinmeden, üşenmeden, uzun uzun anlatırdı.
Bak Rabia Sultan iyi dinle beni,
“Hak yolunda dervişler muradına ermişler”
Biz de bir gün ereceğiz muradımıza inşallah.

İyiden iyiye meraklandırırdı beni Ayşe Ebe'm,
Sonra da gel bakalım seninle bir yere gideceğiz derdi.
Ben zaten hazır, hemen düşerdim peşine,
O da alır beni mezarlığa götürürdü.
Derviş dedenin türbesini, daha mezarın kapısına varmadan görürdük.
Zira köylüler onun kabrine, demirden bir türbe yaptırmışlar,
Türbeyi de yeşile boyamışlar, hoş bir vefa örneği olmuş.
Mezarlığa gelenler önce onun türbesini ziyaret ederlerdi.
Manevi havasından haz alırdı insanlar.
Türbenin başında ben Ayşe Ebe'mi uzun uzun seyrederdim,
O duasını bitirdikten sonra bana dönerdi.
Bir şeyler anlatmaya çalışırdı dünyadan ve ahiretten.
Derviş dededen bahsederdi,
O çok iyi bir insandı diye başlardı söze,
Dinlerdim onu can kulağı ile
Hala belleğimde canlı durur anlattıkları.

Bak Rabia Sultan'ım derdi.
“Sen de, ben de, Derviş Dede'n gibi bir gün biz de burada yatacağız,
Bu köyde gördüğün herkes ömrü bittiğinde buraya gelecek,

Bu küçük evlere sığınacak tüm insanlar.
Bakma sen buraların böyle ottan, topraktan olduğuna,
Bu toprağın altı çok güzel bir yer.
Orada şırl şırl ırmaklar var, çeşit çeşit güller, çiçekler...
Bir bilsen ağaçlar senin boyunda olacaklar,
Meyveleri kendi ellerinle koparıp yiyeceksin.
Orayı gören bir daha buralara gelmek istemeyecek
Zaten gidenden de gelen yok ya, bu yoldan geri dönülmüyor.
Biliyor musun, ben senden önce geleceğim buraya.
Sonra seni bekleyeceğim,
Ve de özleyeceğim seni.
Yanıma geldiğinde yine yardım isteyeceğim senden

Yine bana yardım edeceksin değil mi?
Yine suyumı getirip yanımda oturacaksın,
Beraber yemek yiyeceğiz anlaştık mı?
Adın gibi yüce olasın, aziz olasın emi diye?"
Sıralardı güzel sözlerini arka arkaya.
Hoş sohbetle ziyaretimizi tamamlardık
Tekrar gelmek üzere ayrılırdık mezarlıktan
Eve geldiğimizde, önce bir kaç lokma yemek yerdik,
Sonra da hadi bakalım Rabia Sultan
Şu küçük testileri al da bana bir su getiriver derdi
Yoksa gece vakti susuz kalırım,
Bu yaşlı ebeni susuz bırakmazsın değil mi?
Ayşe ebem söyler de ben yapmaz mıyım?
Alır testileri koşardım kuyuya
Fakat kuyudan su çekip testileri dolduramazdım.
Ben de onun gibi birilerine muhtaçtım.

Çok küçüktüm gücüm yetmezdi kuyudan su çekmeye.
Beklerdim kuyunun başında birileri gelsin diye.
Kuyuya ilk gelenden rica ederdim,
Ayşe Ebe'min testilerini dolduruverin diye.

Herkes bilirdi onun yaşlı ve kimsesiz olduğunu.
Doldururirdi suyunu, dünyalar benim olurdu.
Dolu testileri güle oynaya götürürdüm ona.
Testiler küçük küçüktü, adına bocut derlerdi,

Suyu getirdiđimi gören Ayşe Ebe'm çok mutlu olurdu.
Zira kendisi ağır kaldıramaz yürümekte zorluk çekerdi
Bana da yapabileceğim işleri yaptırırđı,
Gücümün dışına çıkıp yormazdı beni
Merhametli, şevkatli bir insandı.

Ona yardım edebildiđim için ben de çok sevinirdim.
İşleri bittiğinde önce başımı okşar, sonra dualarını sıralardı.
“Rabia sultanım, Allah seni sevsin,
Sen de Rabia tül Adaviye gibi Allah dostu olasın derdi.”
Ayşe Ebe'min ağzından bal akardı.
Sahavetli kadındı,
Zaman zaman konu komşuyu evine toplayıp sohbet ederdi
Hoş sohbetti, insanlara bir şeyler öğretmeye çalışırđı.
Allah ve Resulünün sevgisini anlatırđı Ayşe Ebe'm,
Cennetten, cehennemden örnekler verirdi.
Çok sevilirdi çevresinde, herkes saygıyla anardı.
Hiç çocuğu olmamış, yaşlı ve yalnızdı.
Lakin o da herkes gibi kışlığını, yazlığını kendisi yapmak isterdi.

Gücü olmadığı için ineğini, koyununu ortakçıya verirdi.
Zira sağamazdı hayvanlarını ortağa verip sütünden yararlanırdı.
Peynirini, yoğurdunu kendisi yapmaya çalışırđı.
Eskiden çok zordu sıcakta sütü, yođurdu korumak.
Hep serin yerler aranırđı, ekşiyip kokmaması için.
O zamanlar her evde bir poyraz deliđi bulunurdu,
Yođurt derisinin altına da kum dökülürdü.
Bu şekilde serin olması sağlanırdı ortamın.

Herkes kumunu çaydereden getirirdi yođurt derisinin altına koymak için.
Deri altındaki kum devamlı su dökülerek ıslak tutulurdu
Böyle korunurdu peynir ve yođurt derisi.

Ayşe Ebe'min kum getirecek kimsesi yoktu.
Etraftan birileri kendiliğinden getirip verirse alır kullanırdı
Yoksa kimseden kum vesaire isteyemezdi.
Birilerine yüz sürmeye (iğmenirdi) utanırdı.
Kimseye yük olmak istemezdi,
Utlu ve hayâlı kadındı.

Başı sıkıştığında yine bana başvururdu.
Elime bir elek, bir de leğen verirdi,
Bir de kumlu toprak gösterirdi bana.
Hadi bakalım Rabia Sultan şuradaki toprağı ele, savur.
Sonra da kumlarını bana getir derdi.
Ben de, dediğini aynen yapardım.
Kumları ona götürdüğümde çok sevinirdi
Artık yoğurdumuz ekşimeyecek,
Derimiz kokmayacak derdi.
Ben de onun isteklerini seve seve yapardım.
Ayşe ebem ben yedi yaşında iken gerçek âleme intikal etti,
Bense hala fani dünyada bocalayıp duruyorum.
Belki de beni hala bekliyordur kim bilir.

Allah ona gani gani rahmet eylesin...

Rabia BARIŞ